

[Udenrigsministeren.]

Fald 50 000 £ — dette være sagt til dem, der har haft ondt af, at vi brugte Penge paa anden Maade. Men Indtægterne af vor Flaade — jeg kan ikke i Øjeblikket sige, hvor mange Millioner £ det drejede sig om — havde Grev Reventlow, den danske Minister, eller andre danske Autoriteter og Myndigheder ikke. De er indefrosset; ja, de er mig bekendt indefrosset den Dag i Dag; jeg haaber, de meget snart bliver fri, og vi forhandler om det, som vel sagtens de fleste ved. Penge til Raadighed var der altsaa overhovedet ikke. Det danske Gesandtskab havde, da jeg kom til London i Foraaret 1942, vel lige akkurat de Penge, som det skulde benytte Aaret ud, og derefter var det saa Spørgsmaalet at skaffe Penge at leve for. I Sammenligning hermed var den norske Regering Milliardær; den havde Indtægten af 4—5 Millioner Tons Skibe. Den belgiske Regering havde Kolonierne; den hollandske havde et Stykke Tid sine Kolonier — og havde for øvrigt nogle Kolonier hele Tiden. De Gaulle havde Kolonier og andre Indtægter og var anerkendt som Regering, der kunde laane. Den eneste Danske, der havde en særlig Stilling, var Minister Kauffmann, som paa Grund af sine særlige Forhold var blevet anerkendt som den, der kunde raade for de danske Midler, der fandtes i De forenede Stater, men, saaledes som det høje Ting ogsaa ved, paa en saadan Maade, at de Dollarværdier, vi havde i De forenede Stater, ikke blev større, men mindre, idet han maatte betale Renter og andre Udgifter, paa en i øvrigt meget forstandig Maade.

Altsaa, naar vi fra dansk Side ikke havde nogle Varer til at begynde med, naar vi hverken havde kunnet købe Kaffe eller Foderstoffer eller Korn eller andet, var det ganske simpelt, fordi vi ikke ejede Kongens Mønt. Bortset fra det meget begrænsede Omraade, paa hvilket Kauffmann kunde handle — han havde heller ikke Skibsindtægterne; i den Henseende var Kauffmanns Stilling nøjagtigt den samme som Grev Reventlows —, havde de danske Autoriteter derude ikke nogen som helst Mulighed for at handle og søge at skaffe Varer, paa samme Maade som andre kunde gøre det.

Jeg tror, jeg har Lov til at sige, at der fra dem, som var ude, paa ethvert givet Tidspunkt blev givet saa nøjagtig og ordentlig Besked om Forholdene baade hjemadtil og ogsaa paa de Steder, hvor vi var, som man overhovedet kunde. Bortset fra nogle Forhandlinger, som blev ført lige op mod Krigen Slutning — jeg tror, det

var i Marts-April Maaneder 1945 — om, at man eventuelt skulde forsyne os med visse Varer over den engelske Hær som Indkøbscentral, var det saa at sige umuligt for os at foretage vidtgaende Dispositioner paa tilsvarende Maade som andre besatte Lande.

En anden ganske overordentlig stor Vanskelighed var naturligvis den, at man paa intet Tidspunkt vidste, i hvilken Tilstand man vilde finde Danmark, i det Øjeblik Tyskland var slaaet. Det var saa at sige umuligt at gøre sig klart, hvor udpint Landet vilde være, hvor ødelagt det vilde være, og som Følge deraf var det ogsaa ganske overordentlig vanskeligt at handle.

Stillingen har derfor paa Handelsforhandlingernes og paa det handelspolitiske Omraade været den, at vi fra dansk Side først efter Befrielsen, efter den 5. Maj, kunde tage fat paa disse Forhandlinger.

Det Spørgsmaal, som skal besvares, og som for saa vidt ogsaa er stillet til mig, er da dette, om det gennem disse 5 Maaneder er lykkedes dels Udenrigsministeriet, dels ogsaa Finansministeriet og Handelsministeriet gennem det Samarbejde, der naturligvis paa disse Omraader har været mellem os, at bringe saa meget Gang i Handelen som muligt, eller om den Kritik er rigtig, som man ser fremført fra mange forskellige Sider: at man holder Handelen tilbage; at man ikke søger at komme tilbage til de gamle Kanaler, at man — saaledes skal man i hvert Fald forstaa det mellem Linjerne — vil benytte Situationen til Statsindkøb og til en vis Socialisering.

Jeg skal da prøve at give det høje Ting en Redegørelse for, hvad der er sket paa dette Omraade gennem disse 5 Maaneder. Jeg vil først tage Importen og derefter sige et Par Ord om Eksporten.

Fra de Allieredes Side var der, saaledes som det høje Ting vil vide, gjort et meget stort Forberedelsesarbejde, fordi de jo ikke vidste, i hvilken Tilstand de vilde finde Vesteuropa. De havde, som man vil vide det, først deres Militærprogram, hvorefter alt skulde gaa over Militærmyndighederne. Dette er forlængst forladt. Dog vil jeg gerne oplyse, at man allerede ud over Militærprogrammet, som straks traadte i Virksomhed, fik en Række Varer, 3 000 t Høstbindegarn, 30 000 t Salt og visse andre vigtige Varer. Militærprogrammet maatte man hurtigt forlade, simpelt hen fordi Danmark var i en helt anden og bedre Tilstand, end man havde ventet, hvorfor man meget hurtigt kunde gaa over til det civile Importprogram.

Med Hensyn til det civile Importpro-